

LA ESQUELLA DE LA TORRATXA.

PERIODICH SATÍRICH, HUMORÍSTICH, IL·LUSTRAT Y LITERARI.
DONARÀ AL MENOS UNS ESQUELLOTS CADA SENMANA.

2 CUARTOS CADA NÚMERO PER TOT ESPANYA
y 10 centaus paper en l' isla de Cuba.
NUMEROS ATRASSATS 4 CUARTOS.

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ

LLIBRERÍA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MITJ, 20
BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ

Fora de Barcelona, cada trimestre: Espanya 8 rals.
Cuba y Puerto-Rico, 16.—Estranger, 18

PER NADAL.

En Pere y en Joan eran dos filadors, fills tots dos de Sampedor, y que vivian á Sans á la mateixa casa. Tot lo qu' en Pere tenia de tranquil, l' altre era ambicios y malhumurat.

Y are 'n veurán un exemple.

Era l' ante-vigilia de Nadal, en Pere ja havia comprat lo gall: lo seu xava, en Miquet, que no tenia més que uns vuit anys, movia una gran gatzara, dihent:

—Mare no vull que 'l matéu... De primé haig de dibuixarlo.

Y ab un carbó, trassava un gargot sobre las rajolas de la cuina. Los seus germans, y la nena de 'n Joan s' ho miravan embadalits.

—Aquest xicot será un artista, deya 'l seu pare.

En aquell moment arribava en Joan, trist, cap-ficat, nerviós.

—Y donchs ¿qué no compres lo gall? vá preguntarli 'l seu amich

—¡Sí, per galls estém! Vaig comprá un décim, y m' hi errat de quatre punts per treure la grossa. ¡Maliat-siga la mèva sort!

—Mira noy, se 't convida... Jo crech que la millor rifa es la pau de casa. Vina á menjarte'l ab nosaltres.

—No... menjaré bacallá.

—Que vinga la nena al menos.

—Que dejuni...

—Úy, úy, úy... ¡que mal humorat! En fi noy, ja ho sabst...

Resultat: la familia de 'n Pere va tenir un Nadal molt alegre; y la familia de 'n Joan un Nadal molt fúnebre.

En Joan era tossut, y l' any següent vá comprar un altre décim. Déu duros per un filador es una mica massa, francament; pero ¿qui es capás de contenir-se una fatlera?

Las mateixas escenas d' alegría del any anterior entre la familia de 'n Pere; per lo que toca á la familia de 'n Joan... alló no vá ser alegría, sino locura, desenfreno. Aquell any l' hi havia caigut la grossa... ¡cinquanta mil duros!

No 's creguin pás qu' en Pere l' hi tingués enveja... Cá, molt al contrari: vá felicitarlo de tot cor, desitjantli molts anys de vida pera disfrutar d' aquella fortuna

Aquell any en Micaló ja vá dibuixar lo gall ab llapis y sobre un tros de paper, y jo 'ls asseguro que per ser fet de una criatura de nou anys estava d' alló mes bé. Aquell xicot tenia l' instint del dibuix.

Van passar anys.

En Joan vá quedar-se rústech, tal com havia nascut; pero tenia diners y va voler que la seva filla lluhís, y la dugué á un colégi á Fransa. L' Elvira 'n tornava al cap de set ó vuit anys feta una senyoreta de las més distingidas.

¿Y en Pere?

En Pere ya no filava. Verdaderament, lo seu fill, en Micaló, tenia l' instint de la pintura.

Vá anar uns quants anys á Llotje, vá posarse á estudiar del natural, y trevallava ab tant profit que 'l primer quadro qu' exposá l' hi valgué un premi y un gran triunfo.

—Pare no vull que treballéu mes, vá dir á n' en Pere.

—¿Y donchs qué farem?

—He trobat un quart pis al carrer de Fontanellas, gran, espayós y clar. Sembla fet exprés per un taller... Vos ne veniu ab mi... y molt será que no puga mantenirvos.

Precisament en aquella mateixa casa, al primer pis, hi vivia en Joan ab la seva filla.

Durant l' ausencia d' aquesta, en Joan havia fet alguns negocis y tot l' hi havia anat vent en popa; pero al tornar del colégi, la nena 's vá donar prou pressa á descambarlos alimentant un luxu desenfrenat, y entregantse á tota mena de capritxos. En Joan no hi podia fer res; la noya sabia mes qu' ell y l' avergonyia.

Era 'l dia de Nadal.

Al quart pis, la santa alegría de cada any: la íntima satisfacció de tota la familia menjantse 'l gall y remullantlo ab una botella de Champagne. En Micaló so-

miant assumptos pels seus quadros: en Pere embabiecat ab lo seu fill, á qui l' hi somreya un porvenir plé de ventura.

Al primer pis... no vulgan saberho.

Aquella minyona tant guapa, tant elegant, educada á la moda, havia fugit de casa en companyia de un miserable calavera, emportantse'n las joyas y despanyant la caixa del seu pare.

Aquest rebia al mateix temps una carta, anunciantli la pèrdua de una gran part dels seus interessos.

Resultat, que tingué un disgust tant gros, que vá ferirse de plé á plé. Al cap de quatre dias l' enterravan.

¡Ah! Treure la grossa no es la felicitat.

Qui s' aconsola ab lo que té, y mira de prosperar per medi del treball y del talent; qui no ansia altra ditxa que la pau de la familia y la bona educació dels fills; qui, en una paraula, cada any per Nadal, pot menjar-se 'l gall ab tranquil·litat y entremitj de l' amor dels seus, aquell es qui trèu la grossa, sense necessitat de comprar bitllet.

Avuy en Micaló es un celebrat artista, al qual l' hi arrebatan los quadros de las mans.

Ell y la seva familia ocupan lo primer pis de la casa que habitava l' infelis Joan: al quart pis no hi té mes que 'l taller, convertit en un verdader muséu de preciositats de totes menas.

Y aquest any celebrarà la festa de Nadal, ab la mateixa alegría de sempre.

P. K.

UN COP D' ULL ALS TEATROS.

Senmana magre com pocas n' hi ha hagut á la temporada: no podem registrar cap estreno important, ni cap novetat digna de consignarse.

Al Liceo, dejuni rigurós y portas tancadas. La junta de propietaris va probar d' arrendar lo teatro; pero á l' am no van picarhi mes que tres xanguets, que á la qüenta, ni menos pagavan l' esqué y va deixarho corre.

—La Junta no admet posturas, deya un accionista.

Verdaderament, l' únich que admet l' empresa son dipòsits y multas.

Espectacle d' ultra-tumba: la presentació dels comptes de la empresa anterior. D' aquets comptes resultan las següents entradas: Abono: Ptas. 107,434'32.—Abono especial de bolsistas: Ptas. 20.075.—Recuadació diaria, Ptas. 151,732'31.—Subvenció: Ptas. 16,440

Los gastos pujan á Ptas. 316,269'57, quedant per consegüent un gep de Ptas. 20,587'94, sobre 'ls infelissos empressaris; y una pila de funcions satisfetas y no donadas sobre l' esquera dels abonats.

L' única que ha quedat ab la conciencia tranquila y las butxacas plenas es la Junta de propietaris, que donant una subvenció de 16,440 pessetas, ha tingut fun-

ció desde 'l 20 de octubre al 6 de desembre y s' ha quedat ab lo dipòsit de 20,000 pessetas y 'l valor de las multas.

Proposo que sota 'l rètol que diu: GRAN TEATRO DEL LICEO, se n' hi posi un' altre ab lletras d' or que diga: S' ESCORXAN EMPRESARIS Y ABONATS.

Qui hi guanya ab tot això es lo Teatro Principal: especialment los diumenjes s' ompla de gom a gom. La companyia dramàtica de 'n Catalina s' esmera molt en lo desempenyo de las obras del antich repertori, y recull aplausos abundants.

Al Circo continúan servint sarsuelas rescalfadas; á Romea s' prepara l' estreno del drama *Lo mas perdut*; y en quan als demés teatros ván passant y adorant, ab las obras ja conegudas, vistas y revistas.

A la Plassa de Catalunya ensenyan una noya de quatre anys que ja es casadora. Un bon partit pels aficionats á las xicotitas joves.

En un' altra barraca una colecció de fieras, ni molt numerosa ni molt notable, espera 'ls forasters que han de venir per las próximas firas. La fiera més notable es la domadora, que surt vestida d' india y té molt bons quatre quartos.

Las demés son molt casulanas, bastant magretas y fan cara de fiera de bé.

¡Qué veritat qu' es alló que diuen:
No es tan fiero el leon como lo pintan!

N. N. N.

A FABI.

Escolta, Fabi amich, la trista historia
De mon infaust amor ab Celia bella;
Y si vingues un jorn á ta memoria
Y fés que ta parpella
De compassió una llàgrima n' amagui,
Déixala correr... y que Déu t' ho pagui.

Tenia divuit anys y l' estimava
Més qu' estima 'l tresor lo vell avaro,
Extasiat, plè d' amor la contemplava,
Y aixís sense reparo
No veyia que las horas de ventura
Ab dol cambiars podian y amargura...
Més un jorn; jorn fatal, que fóra Espanya
Mon deber vá cridar-me—Celia hermosa,
Tinch de partir—vaig dirli—á terra extranya;
Conserva aquesta rosa;
Y donantnos un bes de despedida,
—La tindrè al cor—vá dir—tota ma vida...
Més, ¡ay! dos anys després, dia per dia
D' aquell en que partint, l' aymada m' eva
—Serè del cel—vá dir—ó serè téva;
Un carta rebia
Missatjera fatal, inesperada
De la mort de ma Celia idolatrada.
De Celia, bella flor qu' obrint sas fullas
Vá marxitá ab son bes la mort traidora;
Ja al tornar, sols quedavan sas despullas
La gracia seductora
Que vá extingí la mort ab fera dalla
Dormia ja coberta ab sa mortalla.
Tú que veus Fabi 'l dol que 'l cor m' esqueixa
Y consolamas penas ab ternura,
¿No t' mourá á compassió ma desventura?
¿Ni trobará ma queixa?...
Més... ¡ploras? ¡Viva Déu, quina sortida!
¿No veus bestia, qu' es tot una mentida?

RESPINGOL.

LA MONEDA DE L' HISTORIA.

ANÉCDOTAS D' HOMES CÉLEBRES.

Una frase del célebre pintor Courbet, que tants disgustos vá tenir per haverse ficat en llibres de caballeria durant l' època de la *Commune*:

Estava en una tertulia, en la qual una senyora preguntava á un jove:

—¿Pero, per qué no s' ha de casar vosté?
—¿Ab qui?
—Ay, ay: ab l' Adelaida... Es una verdadera llástima que l' hi fassa perdre 'l temps, y això qu' es un àngel.
—Si, respongué l' interpel·lat, un àngel que s' pinta.
Al arribar aquí, Courbet intervé en la conversa exclamant:
—Voldria que 'm diguessen si algú de vostés ha vist may cap àngel que no fos pintat.

Després de molts anys d' ausencia, Alejandro Dumas pare, vá veure á una actriu ja d' alguna edat representant una de las sévas obras.

Quan aquesta actriu era jóve ja las representava. Lo poeta estava embelesat escoltant-la.

—Suposo que l' hi haurá agradat molt: vá preguntarli un amich.

—¡Oh, sí! vá respondre 'l poeta: m' ha recordat la m'eva joventut; pero no m' ha pogut recordar la séva.

ESQUELLOTS.

Ja ho saben: no passarà á peu plà, ni passarà per túnel.

L' enllàs dels carrils anirà dintre una zanja.

Al menos no podrán dir que la qüestió no quedí zanjada.

La cosa vá arreglarse allà á Madrid entre 'ls representants del Ajuntament y 'ls representants de l' empresa, davant del ministre de Foment.

Grans discussions, grans diferencias, impossible posarse d' acort.

Los uns volian peu plà, 'ls altres túnel, y 'l ministre de Foment vá dir:

PIERROT AL SERRALLO (1).

TRADUCIDO DEL FRANCÉS.

(CALSASSAS, jefe dels eunuchs del Sultan BEN-BUFAT, está donant las correspondents instruccions á PIERROT, que acaba de ser comprat en lo mercat de Constantinopla.—L' escena representa 'l quarto de la roba blanca del Palau).

CALSASSAS.—No t' recomano més que una cosa: res de familiaritat ab las senyoras. Per més que això no puga tenir consecuencias baix lo punt de vista... ja m' entens; l' amo tindria un arrebato si arribés á oír-les.

PIERROT.—¿Y si no 'u olorava?

CALSASSAS.—Llavors menos mal. Pero com qu' en aquesta casa tot se sab, no voldria trobar-me jo dintre de la teva pell lo dia que arribés á descobrir-se alguna cosa d' aquestes... Y á propòsit de pell, suposo que déus estar corrent.

PIERROT.—No faltava més.

CALSASSAS.—Bueno... Donchs ara t' ensenyaré 'ls mocadors brodats del Sultan. Crech que 'ls trobarem en bon estat, per més que de un quan temps ensa se'n serveixi ben poch... ¡pobre home! Are com are, d' ell á nosaltres hi vá ben poca diferencia.

(Obra l' armari y se'n vá. Pierrot queda com enlluernat davant de aquella gran riquesa de mocadors).

PIERROT.—¡Válgam la mitja llunal! Un tresor com aquest per un ase-escarransit com lo Sultan. Francament, això es insultar la continencia del próxim.

ZOBAIDA. (Entrant més alegre que unas Pasquas). Se m' ha descusit un botó de las calsas y voldria... (Adonantse de Pierrot). Calla!... Aquet deu ser lo nou. Ola xitxaretto, ¿sabs de cusir? ¡No es poch xocant ab la cara tota enfarinada!

PIERROT. (Apart). ¡Quina pell! (Alt). Se de cusir y de descusir, ab això trihi senyoreta.

ZOBAIDA.—Pocas bromas, ¿eh? Vaja posa fil á l' agulla y ¡ansia! Es lo botó de qui darrera. (A Pierrot l' hi tremolan las mans, y no sab lo que's pesca).

PIERROT. (Trayentse'l barret). ¡Ay!... Are m' ha punxat.

PIERROT. (Trayentse'l barret). ¡Y no haig de punxarla mal viatge 'l mon dolent! (Se l' hi tira á sobre y l' hi fá un petó á la galleta esquerra).

ZOBAIDA. (Donantli una bofetada). Té... ¡poca vergonya!

PIERROT. (Cayent agenollat als seus peus). Perdona huri terrestre, si no hi sigut duenyo de contenirme. No he pogut, no, reprimir lo meu primer moviment, que diuen qu' es lo més dolent; pero que á mi m' ha semblat lo millor.

ZOBAIDA. (Ab to desdenyós). ¿Y are? ¿De qué t' han de servir las nous no tenint dents per trencarlas?

PIERROT. (Ab molta dignitat). ¿Qué no tinch dents? Trenta dugas y encara contantlas bé...

ZOBAIDA. (Rient). Potsé 'n trobariam trenta tres.

PIERROT. Si senyora: trenta dugas y 'l caixal del seny al cap de vall.

ZOBAIDA. (Ab tristesa). ¡Tan complert de un costat, y tant incomplert del altre!

PIERROT. (Fora de sí y tirant la capa al toro). Filla de Orient, vaig á revelar-te la veritat. Vestit d' esclau africà aquí tens al descendent més digne de la comedia italiana. Vi, joch y donas—las donas sobre tot—son las mévas ocupacions predilectes. Y en quant al bitllet que m' ha obert las portas del serrallo, es fals, tant fals que si'n volem la proba.

ZOBAIDA. ¿Será possible? ¡Ah! Pero ¿sabs qu' es una picardia enganyar á la gent d' aquest modo? Com hi ha mon ¿sabs que mereixerias? Que t' empalessin ó que t' rostissen de viu en viu, ó bé que t' enterressin fins al coll, omplint la cara de mel, perque las moscas y las formigas se't menjessin aquesta cara tant remantidera. Per fortuna has trobat á una dona compassiva, que t' té moltes simpatias (Deixantse caure al seus brassos).

PIERROT. (Omplintli de patons la galleta dreta). ¡Oh ilusió pura baixada del Paradís!... Te, te, te, reté, contrarreté.

(Lo Sultan Ben-Bufat penetra al lloch de l' escena.)

SULTAN. ¡Qué miro! La méva sultana favorita, als brassos de un eunuch blanch!... Me sembla que riurém (Picant de mans). Cap aquí Calsassas... Que vinga tot seguit lo meu butxi extraordinari. (Las personas cridades, entran á la sala).

CALSASSAS. ¿Qué teniu, oh gran Senyor? ¿A qué una alarma com aquesta?

SULTAN. ¡Mira! Dú el delicté pintat á la cara, ab blanch d' Espanya. Confiat ab los informes del metje, hem deixat entrar al llop dintre del corral. Precisament venia á recullir un mocador per tirar-lo á l' ingrata Zobaída, cosa que no m' havia passat pel cap desde'l dia de la méva festa, y me la trobo aquí als brassos d' aquest enfarinat.

CALSASSAS. ¡Ja la tenim armadal!

SULTAN. (Al butxi). Omar, fill d' Omar, pare d' Omar. ¿Tens preparat tot lo necessari per castigar als culpables?

Lo BUTXI. Tot á punt, fill del Cel: lo sach de cuiro, las viboras, las gatas escalfahidas.

SULTAN. (Fregantse las mans). ¡Ah... ah... ah!... ¡Ya veuréu quina deliciá!

ZOBAIDA. (Cayent als seus peus). Senyor, jo'us juro que soch pura, tant pura com...

SULTAN. Nada, nada, no'm vingas ab romansos.

PIERROT. Y té rahó la senyoreta... Yo puch assegurarli...

SULTAN. ¡Silenci! (Al butxi). Los hi ficarás tots dos á l' hora.

BUTXI. ¿Y las viboras y las gatas? ¿Han de anarhi avants ó després?

SULTAN. Te las campanejas com te donga la gana: lo esencial es que pateixin forsa. ¡Arriba!

(Lo butxi bada la boca del sach, invitant á Pierrot á que s' hi fiqui).

PIERROT. (fent l' orni). Lo mateix que si 'm diguesses Llucia.

BUTXI. Ala, ala, á dintre.

PIERROT. ¡Quina cosa més estreta! Qualsevol diria que á Constantinopla no hi ha cuiro.

CALSASSAS. (Examinant lo sach). Efectivament, es molt petit: ab prou feinas podrá anahirsen'hi un.

SULTAN. ¿Qué son ximples? Omar, ja veurás, fica't al sach ab mi.

BUTXI. Escolto y obeheixo.

SULTAN. ¡Alt! ¿No hi há pás las viboras ni las gatas?

BUTXI. ¿Que pot ser las hi voldria?

SULTAN. ¡Al revés, imbécil! Entra tú, primer... Está bé... Are jo... (Tots dos desapareixen dintre del sach, menos lo cap). ¿No véus babau, si hi cabém?

PIERROT. Ja u crech... ab lo cap á fora.

SULTAN. Ab lo cap á dintre y tot. (Tots dos desapareixen dintre del sach).

(Efecte teatral.—La orquesta preludia un trémolo.—Pierrot fá un salt, agafa la boca del sach, la tanca, l' estreny y la lliga sólidament.—Dintre del sach, patadas y bellugadisas.—Calsassas está estamordit).

PIERROT. Y are cap á la finestra... Vingan brassos.

¡Oh issa! Apala, Calsassas... no t' adormis!

CALSASSAS. (Esferehit). ¿Com s' enten?... Tú voldrias que jo atentés...

PIERROT. Fora por. ¡No sigas miquetas! Si no, t' agafo y t' hi escabeixu... Calcula que allà hont n' hi caben dos, hi ha puesto pera tres.

(Se verifica l' operació ab tota felicitat. Apenas s' altera la superficie de la mar salada: dos ó tres ondas concentricas, y l' Sultan y l' butxi desapareixen al fondo del abisme).

ZOBAIDA. (Conmoguda tirantse als brassos de Pierrot). ¡Oh generós vencedor! Lo mocador! Lo mocador!...

PIERROT. (Embrassat). No'n porto ¡vualist! Si t' es igual servitè de la manega...

ZOBAIDA. ¡Ah bromista! (Signant l' armari de la roba blanca). Parlo dels mocadors d' allà.

PIERROT. (Comprentent l' idea). ¡Oh joya celestial! ¡Vinguéu á mi voluptuositats desconegudas!... (A Calsassas). ¿Y tú, qué fas aquí ab aquesta cara d' ensa?

CALSASSAS. T' atmiro per tots costats.

PIERROT. Está bé: admira'm; pero desde lluny... La senyora y jo hem de confiarnos un secret d' Estat. Mentrestant, comensa á preparar las cosas perque se'm proclami Sultan en lloch de Ben-Bufat, arrebatat al amor del seus súbdits, per la voluntat d' Alá. (A Zobaída ab molta ternura). Y vos, hermosa Sultana, de moment, dignéuvs acceptar cinch, sis, ó set mocadors á la vegada... Un altre dia completarem la dotsena. (Cau lo teló).

LLUIS LEROI.

(1) Tradució del Charivari.

—Una mica de cada cosa. A peu plà, pero ensorrat: per túnel, pero descubert.
¡Quin talentarro!

Los que m' han fet riure de debó son los diputats de las provincias de Llevant, empenyats en tirar a terra aquest acort.

En nom dels cacahuets y de las xufas volian que 'l carril passés a nivell a tota costa.

¡Me caso ab los saragüells dels diputats de las provincias de Llevant!

Quina manera de llevarse tart y de mal humor.

La qüestió del enllàs vá acabarse com molts desafios, ab un dinar.

Los convidats no ván seure en cadira, ni en silló.

Diu que ván seure en hanch.

Sobre 'l *banch ibèrich*.

S' acosta Nadal.

Sobre tot guárdintse de las décimas y passin unas felissas festas.

Respecte a las décimas, jo 'ls donaré un consell molt acceptable:

—No 's deixin medir las costellas pèl sistema mètrich decimal.

Las bonas ideas son dignas de propagarse, y jo crech que no pot emetre cap idea dolenta, *er zenó D. José Maria*.

En lo sermó del diumenje passat, vá descriure a Adam, en lo moment en que 'l Senyor feya desfilar per davant d' ell tots los animals de la creació, y Adam los hi posava un nom.

Nombre que todavia conservan, deya 'l Sr. bisbe ab la major serietat.

Per mi aixó es indiscutible: ho diu lo *Gènesis* y s' ha de creure.

Are no més falta saber quina llengua parlava Adam.

M' hi jugaria una mitra que parlava catalá.

¡Com si ho vejés!

Passa un gos, y Adam diu:—Un quisso.

Passa un burro, y Adam diu:—Un ase.

Passa un jesuïta, y Adam exclama:—La filoxera.

Y aixis successivament.

L' Ateneo s' esgarria. Será qüestió de que vinga 'l bisbe de Santander y l' excomuni.

Quatre ó cinch anys endarrera aquella santa casa estava casi a las foscas, es a dir, de la manera més propia per ferhi petar bacinas, y passarhi 'l rosari.

Pero tot de un plegat l' element jove y lliberal s' apodera del timó, desplega totes las velas, y entrega 'l barco al balandreig de totes las tormentas.

¡Misericordia!

Allí, desde la cátedra s' exposan las ideas més impias, més revolucionarias, més disolvents.

L' un dia dedican una vellada a n' en Bartrina.

Un altre dia s' ocupan de l' origen del home.

Y are tot de un plegat surten una colla de xitxaretlos y s' posan a discutir ¿qué dirian?

La qüestió del divorci.

¡Jesús, Maria, Joseph!

Y com si tot aixó no bastés, la Junta s' está ocupant molt seriament per substituir la llum del gas, per la llum elèctrica.

¡La llum elèctrica! Res, un invent de 'n Banyeta.

Adios! Ja s' ha acabat lo reinat de las *milocas*!

S' assegura que 'ls capellans tractan de pulirse l' iglesia de Betlém.

Al menos alguns periódichs liberals han dat la noticia, sense que 'ls que son de la confraria, s' hajan prés la pena de desmentirla.

Farán molt bè, si ab la venta d' aquesta iglesia hi realisan un bon negoci.

Després podrán pujar a la trona, y posarse a predicar contra l' esperit del sigle qu' es molt interessat, contra l' afany de acumular riquesas, y fins contra Judas.

Es a dir: contra 'l mal apóstol, que 's vá vendre a Jesucrist per trenta diners de plata.

Un tenor vá perdre la veu, de tal manera que no podia donar una nota sense fer una espifiada.

—Mira noy, vá dirli un amich: ab la veu que tens are que s' acosta Nadal, podrias guanyar molts diners.

—Si ¿cóm?

—Vés a trobá 'l Cabildo de la Catedral y que 't contracti per cantar la missa del gall.

QÜENTOS.

Se parlava en una reunió particular sobre quinas eran las millors sopas pels malalts.

—Per mi, vá dir lo metje, no hi ha res com l' arrós en petitas dóssis.

—¿Ab petitas dóssis? preguntá una senyora ab estranyesa.

—Si, tal com l' hi dich.

—Pues miri, soch bona cuinera. Sè fè l' arrós a la valenciana, a la milanese; 'l sè fer ab peix, ab las set fesomias, en fi de la manera que vulga; pero francament, aixó d' arrós ab petitas dóssis, no sè de que 'm parla.

Una dona vá anarse a queixar al jutje de pau, de que 'l seu marit l' hi havia pegat sense modos ni rahó.

Lo jutje vá dictar la sentència següent:

«Condemno al marit a tres dias d' arrest, per haver pegat a la seva dona: apercibintlo de que en lo successiu, l' hi pegui no més que quan corresponga en justicia.»

Una senyora escribia a una amiga seva qu' era viuda, demanantli que l' hi proporcionés un preceptor per un seu fill, demanantli que tingués tantas y tant excelents condicions, que la viuda l' hi vá respondre:

—Estimadissima amiga: he rebut la tèva carta, y m' es de tot punt impossible servirte, perque si trobava un preceptor com lo que tú desitjas me 'l quedaria per casarmhi.

Filosofia femenina:

Fins als vint anys:—¿Ab qui 'm casaré?

Després dels vint anys:—¿Qui 's casará ab mi?

S' havia fundat una societat de libre-pensadors, y un cert subjecte demanava que l' admetessin.

—Veurém, vá respondre 'l president ¿Quins mèrits té vosté?

—Vá a saberlos. En primer lloch jo no m' hi casat per l' iglesia; y en segon terme no hi fet batejar als meus fills.

—Mestre, encare 'us falta un requisit.

—Ay, ay ¿vol fè 'l favor de dirme'l?

—Si, vos heu de fè enterrar pèl civil.

Un colegial al seu pare:

—Papá ¿en qué 's distingeixen los homes civilisats dels salvatjes?

—Fill meu, la cosa es molt senzilla. 'Ls homes civilisats matan als seus enemichs a 6.000 metros de distancia ab bala de canó, y 'ls salvatjes los hi tallan lo cap ab una destrál.

Una modisteta s' queixava amargament de un xitxaretlo tirantli en cara que havia abusat de la seva innocencia.

—Vaya, vaya, no ploris, respongué, no ploris. Te dono la revenja de la manera que vulgas: al burro ó a la manilla. Tria.

S' ha autorisat la construcció de un ferro-carril de cremallera, desde Monistrol fins a Montserrat.

Ja era hora de que 'l xiulet de la civilisació arribés fins a dalt d' aquell monestir.

Los pelegrins s' estolvirán la pujada a peu... y en loreconet d' algun cotxe, podrán passar lo rosari ab més comoditat.

Lo de la cremallera no farà cremar més que als frares.

—La civilisació s' enfila aquí dalt, dirán: aixó es una cremallera!

Dos metjes tenen una consulta. L' un es un facultatiu com molts d' altres; se cuyda dels malalts y res més.

Lo seu company, en cambi, es ademés aficionat a l' ópera, y en la temporada no falta una sola nit al Liceo, de manera que si l' anessen a avisar dihentli que corrés a visitar a la seva filla, que s' está morint, fora capás de no deixar la funció.

Lo primer, referintse al remey més apropiat pèl malalt, pregunta:

—¿Qué l' hi sembla la belladona?

Lo metje filarmónich respon:

—¿De la bella dona no 'n sè res; are en quan a la prima-dona está admirable!

Un jove a una xicota guapa y desdenyosa.

—Marieta, l' estimo molt.

—¿De veras?

—Cregui que per vosté fins seria capás de matarme.

—Y donchs, ¿per qué no 's mata de una vegada.

En la casa de un americano.

—Ay, ay, tio Pancho, diu un seu nevet que ha anat a visitar-lo: aquest lloco es borni.

—No m'en parlis.

—¿Y de qué vè que l' hi falti un ull?

—Es un animal tant rabiós qu' ell mateix se 'l vá treure ab un cop de bech.

TRENCA-CAPS.

XARADAS.

I.

Vaig perdre lo *hu segona*
anant jo per la montanya,
y vaig trobar cosa extranya!
una una tres molt bufona
No pensant ab res de mal,
vaig continuar mon cami,
y uns liadres me van sorti
robantme fins la total,

LL. MILLÀ.

II.

Si tinch dos es ab afany
treballant sempre en excés
lo *prima-dos al revés*,
llensant tot desde 'ls vint anys.

PAU SALA.

MUDANSA.

—¿Ahont es la total Constansa?
Tota tot allà a la tot
que rumia una mudansa
y endivinarla no pot.

UN TAPÉ Y F DE T.

TERS DE PARAULAS.

.. ..
.. ..
.. ..

Vertical y horizontalment: 1.ª ratlla, lo nom de una plassa célebre en l' historia. 2.ª Nom de un compositor catalá. 3.ª Un personatge de la Biblia.

LOGOGRIFO NUMÉRICH.

- 1 2 3 4 5 6—Un nom d' home.
3 5 1 2 6—Lo que hi ha per las montanyas.
6 5 1 2—Lo que tenén los arbres.
3 5 6 2—Nom de dona.
5 6 5 6—Lo que tenim tots.
6 5 4—Nota musical.
4 2—Idem. idem.
5 6—Un animal.

XOCOLATE DE 5 RALS.

QUADRAT NUMÉRICH.

.. ..
.. ..
.. ..
.. ..
.. ..

Sustituir los pichs ab números que sumats vertical, horizontal y diagonalment dongan una suma de 31.
ENEMICH DEL CLERO.

GEROGLÍFICH.

Ia . : Ib
ONDA
TO

AGUILETA,

SOLUCIONS

A LO INSERTAT EN L' ULTIM NÚMERO

- XARADA 1.ª—Co-to-rra.
- IDEM 2.ª—Mi-ma.
- ANAGRAMA.—Pastó-Posta-Sopat.-Topas.
- CONVERSA.—Anton.
- COMBINACIÓ.—Calella.
- TRENCA-CLOSCAS.—Ramalleras.
- TRIÁNGUL.—T R O C A
R O C A
O C A
C A
C
- GEROGLÍFICH.—Un ou se trenca de nou en nou.

Barcelona. Imp. de Lluís Tasso, Arch del Teatro, 21 y 23.

Un senyor que ha tret la grossa.

Una aproximació.

Un reintegro.

Un bitllet en companyia.

—Uff! Ni 'ls mils!

Una senyora que ha errat de un punt.